

Cristian Bădiliță

*Regele cu o harfă
în mâini*

ediția a II-a, revăzută

Curtea
veche

BUCUREȘTI, 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDILIȚĂ, CRISTIAN

Regele cu o harfă în mâini / Cristian Bădiliță, - București:

Curtea Veche Publishing, 2006

112 p., 20,5 cm

ISBN (10) 973-669-294-9 ; ISBN (13) 978-973-669-294-9

821.135.1-1

© Curtea Veche Publishing, 2006,
pentru prezenta ediție

ISBN (10) 973-669-294-9

ISBN (13) 978-973-669-294-9

Editor: GRIGORE ARSENE

Redactor: Doina Jela

CURTEA VECHÉ PUBLISHING

str. arh. Ion Mincu 11, București

tel.: (021)222.57.26, (021)222.47.65

redacție: 0744.554.763

distribuție: (021)222.25.36

fax: (021)223.16.88

e-mail: arsene@kappa.ro

web: www.curteaveche.ro

internet: www.curteaveche.ro

Smarandei

Limita nevederii — icoana
și limita vederii totodată,
limita simțurilor și-a doctei
ignoranțe. Sticlă plesnită de fulger
în plină-nseninare — Dumnezeu
cel ascuns, plictisit și golan!
Cerule plesnit de fulger ca oul de Paște
în palma lui Iuda sângele aștrilor picurându-ne-n blid.
Dincolo de nevedere vei vedea
umbra grațioasă a iconarului.

Învierea de tinichea

Epitaf

Dintr-o viață fără viață
într-o moarte fără moarte
trec cu rânjete de paiată
voi muri când mă voi naște
și-oi turna din cranii sparte
vin pe propriile-mi moaște.

D o o r s

*(O pasăre mi-a ciugulit azi
lacrima din pumn
era pentru tine, când te vei întoarce)*

— Sămânță de poet tânăr
și fără complexe
doors
orgasm de seră
șarpele ghemuit în ureche
va ieși
va mușca
în curând

sămânță de poet tânăr
risipită prin cărți și reviste
ochiul mi-l scot murdar
și bolnav dintre rânduri

ochi de prisos
tocit ca piatra
cu care-ți răzuiesc în fiecare poem
țâțele-palimpseste.

— Cearcăn infinit
rămâne cerul
în jurul ochiului zburător,
mai sus,
epifaniile —
ceasuri subțiri
precum razele
unui astru
surmenat.

— Numai îngerii beau gratis
la poarta raiului
ceai de mătrăgună
pielea șarpelui ține de cald
o lună
pe urmă se înverzește,
se îngălbenește
pe urmă fulguiește pe cerul gurii,
pielea de șarpe, amară

îngerii pudibonzi și blonzi
o întind sub șoldurile
îngeritelor
la micul dejun.

*(Dacă vreți cuvinte
nu vă aplecați prea tare
peste muta încercănare)*

— Piatră fără chip și asemănare
în orbita orbirii
șlefuită
udată
și îngropată
șarpele a vorbit
încolăcit împrejurii

— Bună dimineața zic
trupului despicaț;
umerii femeii de lângă mine
dorm ca niște
câini oboșiți
Marș, iubire!
Bună dimineața zic
trupului întors

din pământ
brațul femeii de lângă mine
atârnă
ca un cuțit
înflorit
Hârșt, iubire!

*(Va fi iarăși o zi plină
de maci și cuvinte)*

— Roșie, moartea
nu poate fi
decât
mărul
în care
viermuiesc

atât de roșie
încât
nu poate fi
culeasă
ori mușcată.
Dar înăuntrul ei
viermele
sughite
sătul.

— și acum voi,
urâților,
treceți unul câte unul
prin urechea
ciulită
a acului —
ață de cusut
huse
pentru aripile
îngerilor
proaspăt spălate.

(1990)

Sângerând cuvinte

A fost moarte, vis n-a fost
între arsură și înghețare,
Iuda lăcrimând în genunchi
cere umbrei sale iertare

Plouă mâl, iarbă ruptă din carne
dau în muguri smeritele oase
se preschimbă cuvintele-n cuie
pentru crucea din mine, Hristoase!

Epicleză

Cimitire scoase la mezat
diavolul purtând în vârful cozii
sufletul cu spini încoronat
mirosind a veștede ambrozii

în biserici ard, la liturghii,
âripile îngerilor, roșii,
ca-ntr-un rai în care urlă, vii,
cărțile pe rug și păcătoșii

rugăciuni de pasăre ascuți
de sub umbra cerului, smerite,
cad în stoluri porumbei desculți
și ni se așază în orbite.

Frumosul cearcăn către care fug

Prin berării ard cărți de mucegai
doi îngeri beți contemplă învierea
zorii albesc într-un ocean de ceai
din care-n faguri se prelinge mierea

țigare din țigare sărutând
fumul lasciv cu izuri de iubită
nenimeni va să vină în curând
nesomnul răstignit peste orbită

și rânjetul scripturii de pe rug
și țipătul cadavrului din mine?
frumosul cearcăn către care fug
frumoasa palmă ce-n căuș mă ține...

Învierea de tinichea

Toamnă clipocind a must sălbatic
rană-n cer cu țipătul solemn
vinovat de sine, singuratic
te cufunzi în liniștea de lemn.
Zorii se ridică din liņțoliu
învierea-ți pare tot mai grea
când pe umăr se coboară-n doliu
heruvimi de plumb și tinichea.

Implorare

Locuieste-mă, doamnă, cu cearcănul
după care pândește moartea mea
biserica ți-am zidit cu nuferii
orbi din cearșafuri,
zorii mă amestecă trist în cafea
pene albastre se tot așează
peste umerii mei ca stihile — vrafuri.
Masa întinsă pentru festin
miroase-a scândură de coșciug
amiezile se mântuie-n vin
plesnesc damigene sub crug,
locuieste-mă, doamnă, cu cearcănul
din care nu voi să mai fug.

Poem pentru a doua Evă

Cerul îți atârnă de urechea pleoștită
(nici nu știi, sfioaso, câți ani ai)
tâmpile zeului sunt mai jos de genunchii tăi
pasul blând mușcă iarba-litanie
dacă ai spune, Doamne, un cuvânt
oare nu l-ai spune, tremurând, cu buzele ei!?

Iertarea de păcate

Iertarea de păcate se face numai seara
când porțile cetății primesc în coapse chei
atunci când trubadurul, ca melcul, cu ghitara
coboară lin pe frunza bărboșilor orfei

atunci când printre sâni fetițelor de școală
omizi în crisalidă lovesc cu insomnii
și-auzi cum dintr-odată se sinucide-o yală
și vezi cum colți de tigru sticlesc pe sonerii

și-n mânecile nopții stau vipere palmate
cu țeva limbii pusă docil pe parapet
atunci, *mon cher*, se face iertarea de păcate
rotind pe cerul gurii un psalm, cât mai discret.

Descânt

Vino dragă,
vino dragă să te mângâi
peste umeri, peste șolduri
și de mine să te mântui
și de toate să te mântui.
Vino dragă mai aproape
intră-n mine ca-ntr-un râu
zdrențuit și fără ape
mai aproape, mai aproape
ochii tăi în trup să-mi sape
gropi adânci
și-n gropi să-ngroape
mânzul dulcelui desfrâu.

Inscripție pe un trup nelocuit

Pe trupul meu, găsit din întâmplare
la marginea orașului, stă scris:
„Lăsați orice speranță, voi, cei care
ați încăput *pe brânci* în paradis!“

Melancolia (I)

O h, bestiilor solitare,
marchizelor de pe maidan
cu sâni perfizi și lungi picioare
urcând din málul diafan,
clavire trupeșe în care
dorm anii mei de Don Juan,
saline triste fără sare,
pășuni ce-ați înflorit în van,
azi în genunchi vă cer iertare
pentru ce-avui și nu mai am,
bestii nebune și flecare,
marchizelor de pe maidan,
cu sâni perfizi și lungi picioare
crescând din málu-mi diafan.

Melancolia (II)

Pădure irosindu-se spre cer
pârtie-n noi trecând peste Golgota
semințele în noaptea asta pier
și Dumnezeu nu-și mai găsește grotă

îngeri buimaci cu traistele pe șold
trag aerul cu aripile-n casă
statui căzute-n cearcănul involt
din pânțelele propriu vor să iasă

.....

Un cârd de muște oploșite-n vin!
Pe degete, rubinuri și smaralde —
bătrâne,-o dușcă de păcat închin
pentru acest poem cu sfârcuri calde.

Melancolia (III)

Odaia paște adieri de jar
miroase-a tei zadarnic și-n zadar
miroase-a lume pânguită-n must
și-a nor pribeag sub cearcănul îngust
și încă-n șerpuirea unei chei
miroase-a irosire de femei
când Răstignitul bate-n fruntea mea
cuiul de foc acum și pururea.

Melancolia (IV)

Mamă cu nurii de ceară
iubită cu cearcăne roșii
dați-mi pe suflet povară
cât pot duce-n somn păcătoșii:

cravată din piatră de moară
și albi trandafiri la călcâie
cărare de spini subțioară
pustie în veci să rămâie

și vulturi închiși în orbite
săpând orologii de sare
din care, la ceasuri oprite,
un ștreang, fără ochi, să coboare.

Prin dimineața fără deșteptări

În rigola sufletului un câine mort —
l-am ridicat în brațe și l-am plimbat îndelung,
îndelung
prin dimineața fără deșteptări
în timp ce gura femeii mușca
incestuos din pulpa îngerului.
Deasupra fojgăiau nori găuriți de ploaie —
suiiau, coborau retezându-ne capul.
Apoi moartea, venind, făcu în jur o baltă
de lumină sărată
în care, obosiți, ne-am spălat inimile.

Elegia lui doi

Moartea e multiplu de doi
gândeam în beție impară
gândeam fără milă de voi
că moartea e multiplu de doi

și totul se frânge suav
sub lacrima voastră murdară
gândeam în beție impară
gândeam melancolic și grav.

Pactul vital

În preajma judecății de apoi
albastre aripi ne vor crește-n umeri
și-ncolonați simetric, câte doi,
vom merge către Tine să ne numeri

vom intona cu un elan exact
câteva innuri despre înviere
iar la sfârșit vom încheia un Pact
stropit cu vin și tăvălit prin miere.

*cearcăn pentru ochiul frumos
al meduzei*

Colindul lupilor-ursitori

Se-mbracă zeii în cămăși de lut
lințolii de spovadă și-nviere
pe care nuferi negri au crescut
ca din omăt amestecat cu fiere

și-așteaptă, beți, la poartă, vestitori
de prin edenuri cufundate-n smoală,
se-mbracă lupii albi în ursitori
și fețele-n coșciuge ni le spală

dar aprigi zei dau chiot și-n firizi
ca nevăzute iele ne înșală
îi așteptăm mai triști și mai livizi
transfigurați de-o-mpărătească boală

cu spasm de rugăciune, în genunchi,
vegheam colindul lupilor departe
unde liņțolii albe se-nmănunchi
și nu-s nici zei și parcă nu-i nici moarte.

Locus refrigerii

Ghețarii poartă lumânări în pântec
iar noi, în inimi, luminăm ghețari
cum trece moartea blând, ca un descântec
și-n urma ei se-ngrașă alți gropari
și după ea alți viemi încep să roadă
rugina de pe osul ascuțit,
în cimitire morții stau la coadă
ca unii care încă n-au murit.

Mitologice

Să-ți vinzi trupul ziditorilor de statui
pentru o moarte celebră
dar mai ales umerii în care dorm
cele două ouă de șoim, dar mai ales
umerii să ți-i vinzi ziditorilor de statui?
pe ce ne vom urca dimineața la ceruri?

Viziune

Cuvântul acesta —
pește eucharistic
dansând
în cenușa acvariului.

Însemnare în jurnalul de bord

Astăzi voi da tuturor ascultare
pentru că toți sunt atât de fericiți încât
n-aș putea să-i dezmint. Și chiar
dacă șobolanii au părăsit corabia
eu n-am voie să prevestesc vreo nenorocire
dar mai ales, în toiul petrecerii,
să strig ca un nebun: Pământ! Pământ!

Hingherii

după Milan Kundera

Hingherii au ieșit în stradă —
o gașcă de bătrâni cumiți
cu cearcăne în loc de dinți
și plete unse cu pomadă
rânjesc din slutele gingii
scot limba fiartă în salivă
pândesc cu zeci de ochi sașii
niscăi potaie costelivă

când noaptea cu stingher lătrat
le-aprinde lațul subțioară
încep un cântec sfânt, ciudat
din tinerețea lor barbară

.....

Hingherii! Vând cununi de spini
și suflete de câini, curate.
Spre seară intră în cetate
mereu cu unul mai puțin.

Cearcăn pentru ochiul frumos al meduzei

I

Cu verde scrie-mi, cu verdele vestonului tău,
caporale, sentința putrezirii în genunchi.
Am luat aminte la tăcerea porților
și-a zidului cetății — de sute de ani,
de sute de mii de ani, caporale, încerc în zadar.
N-ai unde să fugi! Chiar astăzi
m-am plimbat viclean prin oraș, cu toții păreau
preocupați de drumul, de femeia, de pekinezul lor,
mă-nțelegi, dar de fapt mă urmăreau
doar pe mine, n-ai unde să fugi, caporale,
întinde-te mândru pe iarba subțire și verde precum
vestonul cămașa boneta sângele carnea
părul tău și-nchide ochii fără să știe nimeni,

ca și cum te-ai împușca pe dinăuntru
cu diamante, iar când te vei trezi la umbra
păsării neștiute, scrie-mi, caporale,
tot ce-ai visat!

II

Ei vin de la Orizont cu burțile pline
de păsări, uriașe burți abia târându-se
pe pământ, burdușite cu mierle, cuci
și privighetori. Ai crede că vin asupra-ți
niște proiectile frumos șlefuite, acoperite
într-un nor de tandrețe. Mai ai destul timp
să-ți spui rugăciunea, caporale,
și destulă mândrie ca să mori
în genunchi; căușul palmelor
sugrumă aerul plin de cântece precum
cartușiera nădușită de gloanțe.
Să nu vorbești, să taci cu încăpățânare,
să-ți muști buzele,
caporale, în clipa când trupurile
burdușite cu milioane de păsări te vor

strivi. Mușcă țărâna cu pietriș ud
gândindu-te că-i cerul
visat de-o pasăre împușcată.

III

Moartea va veni dar nu va avea ochii
tăi, ci ochi senini și candizi de privighetoare.
Nu va avea părul tău retezat la doi centimetri,
ci coama unui roib din ultimul și cel mai
fericit război. Nu va avea glasul tău,
ci glasul fiilor tăi născuți în
proaspete tranșee dintr-o mamă-schiță
și un tată-afet. Nu va avea
picioarele și mâinile tale, ci patru
drapele zdrențuite întoarse pe furiș
în patria lor; nu va avea inima ta,
ci numai o piatră șlefuită
sub genunchii iubitelor tale.
Nimic al morții nu va fi al tău.
Doar vestonul de iarbă
tot mai negru și mai uscat ți-l vor

așterne peste față ca pe o mască
autentică, un perfect camuflaj
sub care vei putea încropi,
în liniște, caporale, prima ta scrisoare
de dragoste.

Peisaj cu narcisi

lui C. M. I.

Narcis în pânză de păianjen
și chipul său purtat de apă
cu spini cusuți în jurul frunții
spre grota verde și mioapă

Ciclopul veșnic îl așteaptă,
bea rugul înclinat spre gură
și chipul oglindit în sine
și-l pune-ntors peste arsură

o lacrimă pe zid rămâne
alt chip, al Nimănuui, Ulise!
Prelius din ochiul meu Narcisul
întoarcerilor interzise.

apoteozele fiului risipitor

Prolog pe pământ

Noapte de noapte îmi spăl inima
în sângele tău
ca pe un vârful de munte pururea impur
ca pe un ciob de vitraliu
scrijelit cu cina mea de taină
necuminecată. Zi de zi inima, biata mea inimă,
se face tot mai roșie,
zi de zi sângele, bietul tău sânge
se face tot mai alb

ca un râu de lapte
rotindu-se-n cearcăn
ca un ou de pasăre singură
ca o floare posedată de fulger.

Scrisoarea I. Implorarea

Moarte-iubire, mai stai! Departe sunt de cea pe care vrei s-o-mbrățișezi. Măinile tale frumoase și albe să-și mai înfrângă doar o clipă dorul? Îți scriu spre-a-ți cere un răgaz. Iar tu, ființă fără de prihană, iartă-mă, nu voi întârzia decât o zi. Pe lângă tot ce-ai așteptat, ziua aceasta parc-a și trecut. Clopotul meu de carne și oase a început să bată nepătimaș în mine, împrăștiind tăcere. Îngerul te-a strigat: „Maria, cea plină de har!“ Înger cu chip de lumină. Strigătul lui, aer sfânt pentru ultimele noastre cuvinte. Moarte-iubire, mai stai! Așteaptă, moarte-iubire!

Cantilenă

Ca o urnă mi se face dor de ea
ca o primăvară pe rug
ca o gură sfințită să bea
ambrozia de sub crug

Ca o toamnă ce se sinucide încet
ca un înger implorând bacșiș
ca un oareșcare poet
existând pe furiș

Doamne, cât de dor mi-e de ea
latră sângele-n inimi străine
plictisită-i cenușa din mine
și-i prea jos ca să poată cădea.

Scrisoarea a III-a. Poemul

Pasărea a cotrobăit prin ceruri toată dimineața.
Soarele n-a putut răsări. Din când în când o umbră sonoră! Cui să te rogi?
În groapa în care scriu vertical simt cutremurul rădăcinilor. La răstimpuri cârțița
de lemn traversează zenitul.

Scrisoarea a IV-a. Bunica

Noapte luminoasă. Clară. Miroase-a înger subpământean. Cineva a locuit aici înaintea mea. Pânțele în care mănânc aceiași doi pești, aceleași cinci pâini fără să mă mai satur ca la început. Mi-e foame! Bunica Maria stă la căpătâiul meu și-mi spune povești. Mă cufund în palmele ei ca-n iazul copilăriei. Răcoare. Doamne, ce bine-i în palmele Tale! Închid ochii. Mă-nec!

Noapte pe rug

(*Înălțarea*)

Zadarnic dimineața ne caută
insulă cu insulă, trup cu trup
soarele în lănci otrăvitoare
își înalță șancrul luminos

primăvara ne-a uitat în scoici
în cranii în ore în cuvinte
scriu la capătul răsufării,
acolo unde aerul mimând sinuciderea
se întoarce spre sine
urlător și pustiu:

„Primăvara — psalm vegetal
pe altarele focului!”

Zadarnic pescari somnoroși
ne caută scormonind vastul
adânc al mării.

Peștii-cometă s-au înălțat
strălucitori în văzduh.

(Înserarea, sfânta)

În spațiul dintre privirile noastre
nefiresc de subțiri luna devine
cu fiecare noapte mai solară

prin ascuțimea roșie a cearcănului
ființa-ntreagă o vei pipăi?
roua de mii de ori crucificată
chipul nostru îmbujorat de patemi.

Da, înserarea ca un fulger va locui
statuile de lemn
întinse lângă țarm

dar pe ea, sfânta,
nu-ți va fi dat s-o vezi.

(*Transfigurarea*)

Albastră este numai învierea
coajă de cer/ zvârlită câinilor
nemestecată/ râncedă/ amară,
topim înserarea
cu palmele/ cu genunchii
rugămu-ne aplecați
peste vămi,
solzii noștri bătrâni
cad unul câte unul
peste pânțele femeii
pârjolit de-nceputuri
o, coapsă pecetluită-n veci
și râncedă/ și-amară
străpunsă doar de săbiile
îngerilor cabotini!
Albastră zic
e numai
învierea
nimicul,
poate,
transfigurat
spre alb.

Naștere și moarte

Atât de bine e în tine
ca-n pânțelele unui chit
de șapte ori împăturit
și uns cu miere de albine

Miroase-a fân abia cosit
a lună beată, a migdală
a piele de meteorit
întinsă pe tipsie-ovală

Miroase-a gălbenuș de ou
a naștere cu scorțișoară
a viață trasă prin lasou
pentru a nu știu câta oara

Atât de bine e în tine
ca-n pântecelul unui schit
unde-nadins stă scrijelit
numele morții cu aldine.

Scrisoarea a II-a. Despre androgin

Să scrii neîntrerupt, zile și nopți, în uitare. Ființei iubite și indiferente să-i trimiți dealuri întregi de răvașe până când simți că te ascultă, ea, cu urechi de fluture te ascultă din mijlocul luminos al paginii. Cerul nu mai există, s-a preschimbat în cearcăn; și cearcănul s-a rupt de greutatea păsării care șezu pe el. Pământul s-a făcut bob de strugure și s-a uscat demult. Tu și ea, numai voi ați rămas vii și tineri. Vă priviți doar, nu vă puteți atinge. Foaia vă unește, cum vă și desparte. Tu ești o față, ea, altă față. Mereu altă față. A ta. Privește adânc, nu te recunoști? Străinule, după cine tânjești? Ființa, da, ruptă în două și-a fost la răspântii de soartă. Ochii ei sunt chiar ochii tăi, mâinile ei sunt dintr-ale tale, privește-ți fruntea, părul, pieptul, privește-ți atent fiecare milimetru de trup și spune: totul este al ei, după cum totul este și-al meu. De ce taci? Așa ați apărut, după surparea cerului și închircirea pământului. Nu-i judeca pe zei. Ei și-au dat viață și netămăduire, dor și uitare, și-au dat

putința de a te întruchipa singur scriind mereu, cu înverșunare, celuilalt chip al tău. Ai văzut-o, există! Bucură-te și te întristează. Privește-o și nu încerca să o prinzi altfel decât cu privirile dinlăuntru. Tu ești ea. Zeul v-a desfăcut din gelozie. Dar și din iubire *pentru amândoi*. Amândoi sunteți una. Mereu împreună, despărțiți printr-un gard de muțenie. Gura ta ar spune cuvintele ei, iar cuvintele ei ar prelungi numai gândul tău nerostit. Încă o dată îți zic: iartă-i pe zei. Pleacă, dacă ai unde pleca, pentru că totul e surpat împrejurul vostru. Temeliile putrezesc, iar cei care v-au despicat trupurile nu știu să vă lipească sufletele la loc. Două suflete urându-se în cușca aceluiași trup. Două suflete moarte într-o carne perfect rotundă, veșnică. Zeii sunt proști și răi. N-au milă, și-au pierdut mințile, au băut cucută, sunt geloși, ehe, iubirea voastră îi umilea. Dorul de voi înșivă îi ardea și pe ei. V-au lipit mădularele, v-au pus alături, unul într-altul, carne de bărbat în carne de femeie, os de femeie în prelungirea osului de bărbat. V-au prins în șuruburi, v-au nituit cu lumină albă și densă, de nedezipit. Acum, iată, nu vă mai puteți rupe. Totul în jurul vostru se spulberă, se macină și dispare. Totul se dă de-a rostogolul. Zeii dorm, dorm ascunși prin hăuri. Slețiți se preschimbă într-un haos roșu. Iar voi, deasupra acestui haos, vă numărați chipurile, miile de chipuri păstrate în fiecare strat de piele, în fiecare cută, în fiecare sclipire a irisului. Chipurile! Încet, încet vi le reamintiți, până la ultimul. Peste ultimul nu se poate trece. Seamănă și nu seamănă cu cel de-acum, e perfect identic și complet diferit, este voi, dar și el,

obraz atrăgător, amăgitor, perfect, mască hidoasă deopotrivă. Până acolo se poate ajunge. Important e să nu pătrunzi. Chipul acela e mai viu decât voi înșivă laolaltă, e viață-n clocotire nedomesticită, vârtej, bulboană, scrâșnire amuțită, moarte vie. Tu, androginule cu două suflete, păzește-te de iubire! Ființa ta bolnavă și singură scie, tot timpul scie ca și cum ar trăi. Ființei iubite, urâte cu patimă să-i scii, până când simți că te ascultă, ea, cu urechi de fluture te ascultă din mijlocul paginii. Pentru leacul acesta toți zeii fi-vor iertați.

Apoteozele fiului risipitor

*trei zile și trei nopți umblară peste tot și văzură lucruri minunate,
pe care însă nimeni nu le poate scrie altfel decât în parabolă*

I

Duminică dimineața, soarele palid pe cer. Un glas necunoscut ne îmbie prin desișul pădurii. Mergem mult, mult, enorm de mult până când uităm drumul către casă (vom fi avut cândva și casă). Apoi ne oprim la gura plină de urzici a unui mormânt. Suntem trei — eu, tu și îngerul care nu se vede. Lespedea mormântului se dă ușor la o parte și îngerul ne poruncește: Intrați! Un miros de hoit — venind parcă dinăuntrul nostru, nu din groapă, chiar dinăuntrul nostru — ne taie răsufarea. Abia facem un pas, încă unul. Cineva horcăie, horcăie animalic. Degeaba ne astupăm urechile, degeaba vrem să fugim. Cineva horcăie, horcăie animalic. Undeva chiar la picioarele noastre. Noi așteptăm în beznă, îmbibați de duhoarea stârvului ne căutăm tremurând mâinile.

II

Mâinile noastre se caută îndelung dar nu se găsesc. De fapt, nici nu mai avem mâini, doar câteva şuvițe de nervi, de mușchi și de sânge. La picioarele noastre desperecheate cineva scrâșnește cuvinte, vrea să ne vorbească. Îngerul a rămas afară, a devenit ușa mormântului în care ne-am pierdut. Îi simțim răsuflarea caldă în ceafă. Și-mi zic: „Nici măcar moartea n-o voi cunoaște singur.” O lacrimă uriașă îmi taie obrazul, apoi mâna dreaptă, apoi mușchiul piciorului, până la călcâi. Îngerul ne păzește. Îi simțim fâlfâitul aripilor dar nu-l vedem. E atât de întuneric sau poate nu mai avem ochi? Îngerul, el ne-a spus să intrăm, îngerul nevăzut, cu o mie de ochi.

III

Îngerul cu trupul acoperit de ochi ne-a poruncit să intrăm. Și acum ne ținem de mâini, de resturile mâinilor noastre și nu vedem nimic. Cineva horcăie jos, pe pământ, și încearcă să ne vorbească. Apoi dintr-odată se face liniște, sau nu, mai degrabă un gol, ca și cum nimic n-ar fi împrejur, nimic n-ar fi pretutindeni, ca și cum prezența noastră ar fi deopotrivă mijlocul și marginea acestui gol de pretutindeni. Nu mai simțim nici măcar umeda respirație a îngerului după ceafă. Ne pierdem unul de celălalt și fiecare, parcă, de sine însuși. Apoi ne trezim scriind.

IV

Apoi ne trezim scriind față în față la masa noastră de piatră, sub cireșul veșnic neînflorit. Iarnă, suntem în toiul iernii și ninge cu fulgi mari și pufoși. Noi scriem fără oprire la masa de piatră, goi și neîntinați, scriem direct cu degetele pe câte o piele de om. Ninsorea acoperă sau mai degrabă șterge totul, adică tot ce scriem cu degetele roz pe cele două piei așternute dinaintea ochilor noștri. Petrecem așa zile întregi, săptămâni, fără ca ninsorea să se oprească ori să ne îngroape și fără ca vreunul dintre noi să obosească. Îngerul nevăzut se apropie tiptil și ne spune, clătînând un ram al cireșului: „Acestea, pe care scrieți acum, sunt trupurile voastre vechi. Trupurile pline de sudoarea morții. Trupurile care miroseau a stârv. Și pentru că au fost ale voastre, numai voi le puteți spăla.” Și după ce ne vorbește așa începe să fluiera din toți plămânii. Pretutindeni ninge. Pretutindeni și neconținut.

V

Ninge. În mijlocul cerului o masă rotundă de piatră și noi scriem goi și neîntinați pe vechile noastre trupuri. Scriem fără să știm ce scriem. Scriem numai și numai din dorința de a le izbăvi de moarte. Căci trupurile vechi, întinse ca niște lințolii pe masă, încă mai miros a stârv și a moarte. Iar fulgii de zăpadă șterg îndată semnele degetelor noastre.

VI

Luni dimineața. Ne trezim la marginea unei păduri albe. Un glas necunoscut strigă: „Ați murit! Ați murit! Ați murit! Acum duceți-vă acasă!” Dar nici unul dintre noi nu mai știe drumul către casă. Căutăm până seara târziu, până la apusul soarelui și nu găsim nimic. Atunci zărim deasupra capetelor noastre o mică stea în formă de om, de taur, de leu și de aspidă, care lunecă încet, parcă așteptându-ne, spre apus. Alergăm după ea, alergăm cu inimile strânse, cu sufletele pe buze. Steaua cea mică nu se oprește. E cât un punct, fără margini. Alergăm, ea în cer, noi pe pământ. Ochi în ochi — umbră și chip, chip și asemănare. La miez de noapte ajungem pe malul unui lac. Steaua clipește deasupra. O barcă se furișează până la picioarele noastre. Urcăm și eu încep să vâslesc. Nici un zgomot nu se aude, vâslele împing trupuri mute, pline cu aer. Ajungem în mijlocul lacului, sub raza perpendiculară a stelei. Dintr-odată scândurile se desfac și noi ne scufundăm, tot mai repede, orbecăind, prin cearcăne de lumină. După o vreme atingem pământul, mai degrabă un mâl aurit și foarte cald. Intrăm sub el ca sub o plapumă și adormim pe loc. Nu visăm nimic, absolut nimic.

VII

Ziua următoare, marți, ne trezim în Place de la Sorbonne. Conversăm în limba nahuatl cu un aztec bătrân, de un metru cincizeci înălțime.

Madame Alexandre vine dinspre Soufflot cu geanta burdușită de cărți și spaghetti milaneze. Începe să vorbească și ea în nahuatl. Toată lumea vorbește la Paris nahuatl. În capela Sorbonei se face, după două sute de ani, o slujbă în rit ortodox. Toader ține locul împăratului bizantin. Madame Alexandre mă întreabă (firește, în nahuatl): „Dar ce-a pățit prietenul tău?” „A ajuns împărat al Bizanțului”, îi răspund. Apoi ne închinăm cu respect de la dreapta la stânga. După terminarea slujbei mâncăm spaghetti milaneze și citim o pagină din Grigore de Nyssa. Cerul se acoperă încet încet. Numai un colțișor a mai rămas senin și acolo apare steaua în formă de om, de taur, de leu și de aspidă, care începe să râdă.

Astfel se lasă noaptea, lin, plină de melancolie peste cei câțiva copaci fără vârstă și peste trupurile noastre abia întoarse din călătorie. Precum magii ocolind după steaua lor nebună întreaga Cale Lactee.

Penultima scrisoare. Iertarea

Împăcată e astăzi roua din mine
respir ca-ntr-o moarte demult visată
pruncul de scrum a dispărut
în somn
și iată
din sângele bunicii cresc zorii albi pe cer.

Epilog în cer

Îngerul îmbracă armura
cum statuile se spală toamna pe dinți
cearcănul mi-l port — doliu
pentru clipa aceasta
în care Dumnezeu se luptă cu sine însuși
într-un ou de vultur
înghețat.

Regele cu o harfă în mâini

Epifania

Eram tânăr, pășteam turmele
pe muntele Horeb. Turme de
piatră pe pășuni de pucioasă.
Eram tânăr și urât ca un țap
trăiam singur și nevăzut niciodată
de nimeni.

Doar stelele, soarele și luna mă
atingeau cu raza lor oarbă,
aproape impudică. Am învățat
să le iert.

Când deodată tu răsăriși în cale-mi,
Tu, Iahve, plin de bube, năclăit

de puroaie, puțind îngrozitor ca un
hoit pe care nici vulturii, nici țărâna oarbă
nici focul nu s-au încumetat să-l înghită.
Însuți Tu, Dumnezeule, pe un tron de gunoi,
așteptai izbăvirea.

„Iată Paradisul, mi-am zis atunci,
iată Pomul vieții și al cunoașterii
deopotrivă, iată iubirea, mi-am zis,
în sfârșit iubirea cu adevărat dumnezeiască”.
Hohotitor am râs și-am plâns,
m-am închinat și-am blestemat,
te-am mângâiat și-am aruncat cu pietre.
Apoi am închis ochii încet
și am murit. Atât.

Eram tânăr, pășteam turmele
pe muntele Horeb.

Hora tremenda

La ceasul amiezii
brusc te cuprinde spaima —
tu nu vei mai fi
niciodată nu vei mai fi
niciodată
nu
vei mai
fi
strângi în brațe femeia de alături
o strângi cu scrâșnet ca pe ultimul
colac de salvare

ea strigă
niciodată nu voi mai fi,

niciodată
și împreună vă scufundați
fără speranță
în marea învolburată
a somnului.

Sufletul dimprejur

Ce rană albă îmi lăsă pe creier
urletul scos la moartea unui greier
de paserile triste dimprejur.
Eram tâlhar și iudă și sperjur
eram un hoit sătul de tot ce-i viu
muream devreme și-nviam târziu
mă răsuceam cu iadul subțiori
în jurul crucii mele de trei ori
și inima scuipată din torace
urca la ceruri pe cărări buimace
și rătăcea pân' la cântat de greier.
Frumos vuia pământul smuls din creier

frumos visam că mă întorc acasă
și n-aveau vreme carnea să mi-o coasă...

Sărmanul suflet fu mușcat de-o piatră
și de atunci tot schiaună și latră.

Aud cum între degete se pârguie nimicul

Mâinile, tot mai des îmi uit mâinile
împreunate spre cer ca niște păsări
naufragiate. Prea de timpuriu le găsesc
acoperite cu o cenușă care nu se șterge.
Prin ce purgatoriu solemn vor fi trecut
amăgindu-se? Iată-le cum stau în
fața mea precum două grămăjoare de oase
culese după ultimul potop fericit.
Și-aud cum între degete se pârguie
nimicul. Rugați-vă, păsări fără cer,
implorați-l pe Ziditor să trimită îngerul
peste voi! Rugați-vă ca înflorirea
de pe urmă să fie asemeni fulgerului
sau chiar mult mai albastră!

(Nimicul va trece prin nimic deși
nimicul există fără de fisură.
Ori poate că singura fisură a nimicului
n-a fost să fie decât însuși Dumnezeu.
El, nimicul în căușul palmelor
noastre spală fața plină de sânge
a Fratelui său).

Regele cu o harfă în mâini

Regele lumii a venit desculț,
la ceasul înserării ivindu-se din mare
când noi stăteam și contemplam pe țărm
frumosul trup al zilei cum dispare.

Părea un șarpe mut și plictisit
în mâini ținea o harfă și o carte
înainta spre noi îndeplinind un rit
izbăvitor de sete, aducător de moarte.

Licheni și alge îi jucau în plete
fosforescente scoici îi atârnav pe braț
În jur plutea o mare, gelatinoasă sete
și-n cerul gurii noastre creștea un crunt nesaț.

Strălucitorul monstru avea aripi de sare
prin cearcănele-i roșii nu se zărea nimic,
înainta spre noi parc-ar fi vrut să zboare
dar cerul devenise mult prea mic.

Și n-am plecat. Pe plajă, ținându-ne de mâini
am așteptat minunea să se-ntâmpale,
Regele lumii scoase din gură două pâini
și șapte pești albaștri din iazul de sub tâmpale.

Jos, lângă templul mării am rupt și am mâncat
lumina-pâine și lumina-pește
os nou simțind, schelet transfigurat
sub vechiul trup, sub piele cum ne crește.

Licheni și alge ne jucau în plete
fosforescente scoici ne atârnav pe braț,
în cerul gurii noastre nu mai era nici sete,
nici foame arzătoare, nici rușinos nesaț.

Păream un neam de șerpi fecund și-ndrăgostit
în mâini țineam o harfă, fiecare,
și-naintam de parcă abia ne-am fi trezit
să ne spălăm de somn aripile în mare.

Foamea de lacrimă

mamei

Lacrima nu e întrutotul lacrima
care-ți taie obrazul
fără să curgă sânge
care te apasă fără să te strivească
lacrima nu e întrutotul durere
nici aer sfâșiat
nici picătură de moarte
lacrima nu e nimic din toate acestea
nici milă pe deasupra
ea nu vine decât în ochiul celui nevăzut
care îngenunchează umil
în inima celui ce se vede

după toate acestea
singura ființă comparabilă
cu lacrima
e singura ființă prin care am trecut
născându-ne.

Soră iubire

Tie îți las pe veci
umbra și trupul meu
și duc cu mine restul,
căci văd prin ochii tăi
care m-au iubit
porțile cerului deschizându-se
molcom.
Lumea aceasta nu-i făcută
s-o putem strânge dintr-odată în brațe.
Plec, am plecat,
luminează-mi calea, dacă vrei,
cu eterna ta crucificare.

Câmpiile Elizee

În corturi de purpură la marginea lumii
locuiesc toate femeile pe care le-am iubit:
regine, contese, generălese,
electriciene, moașe, subrete,
intelectuale feministe și luptătoare
pentru drepturile omului,
câteva jucătoare de șah, o gimnastă
și două cultivatoare de porumb.
Cam atât.

De ani buni le-am instalat în corturi regești,
la marginea lumii, acolo unde
ninsorile hibernează sătule,
unde ploile, domesticite, cu botul pe labe
nu-și scot niciodată săbiile din teacă.

Doar soarele, hâtru, zâmbește pe sub mustăți
hohotind de-a binelea la solstiții.
Eu îmi petrec zilele în nacela unei montgolfiere
primită în dar de la ultimul calif andaluz.
Pufăi tăcut dintr-o narghilea
deșertăciunea lumii și privesc cu nesaț,
cu tot mai mult nesaț, zău așa,
corturile de purpură risipite jos,
la picioarele mele,
printre smârcurile fostelor Câmpii Elizee.

Al doilea Tabor

Cum ceaurile, iarna, vin singure-napoi
la clipa din obârșii, pietrificată parcă,
tot astfel cu lumină pământul se încarcă
și vindecă orbirea pământului din noi.

vis cu dimov

O pseudo-ars poetica

Geometric poemele urcau spre cer
ca niște piramide,
urcau tot urcau
până când au ajuns cu vârful
pe cealaltă lume,
pustie.

Și de acolo, oricât ar fi vrut,
n-au mai putut niciodată
să coboare.

Cântec de leagăn pentru mine

Om, copac, javră de flori
dormi c-un pat la subțiori
dormi cu somn de vâcolac
cuc de om, om de copac
moartea-ți gălgâie-n gâttej
dracu-ți cântă jos sub splină
se prăsește luna plină
cu pufoaica ta cea bej
om, copac, javră de flori
dormi călduri, visezi ninsori!
Șoarecii să nu te roadă
vipera să nu te știe
pune-ți pernă? moarte caldă
cu susan sub scăfârlie,
nu te teme, cuc bătrân

rablă hâdă, fără doage,
dormi cu mierla vie-n sân
și visează terfeloage
și visează sori pătrați
lacrimi-case, fete-case
cu picioare lungi, pufoase
și cu sâni însiropați
și visează gări de lapte
înghițind locomotive
de franzele și colive,
cașcaval, triseți răskoapte.
Șișul ploii nu se-nfigă
patul scârbei nu te-ncapă
bea nectar de mămăligă
și ambrozie de ceapă,
te-nvelească zorii zilei
în hlamidă purpurie
câinii credincioși ai milei
de-ntuneric te păzească.
Puiul mării, dormi tăcut
dormi tăcut și fără cântec
intră ca în așternut
în pustiul meu de pântec
și o ia de la-nceput.

Rugăciune

lui Dimitrie Stelaru

O mule îngropat în mintea mea
ai puținică răbdare,
așteaptă-ți sorocul, așa cum se cuvine,
nu mai bate cu pumnii
și nu mai urla,
mâine îți voi da iarăși de mâncare.

Mâine îți voi da iarăși de mâncare și de băut
pâinea și vinul lui Dimitrie Stelaru,
apoi am să mă uit cum
îți înflorești crinii din mușegai,
din palmele pururi jechoase.

Omule îngropat în mintea mea,
nu te mai preface surd sau nebun,
lasă-mă să dorm măcar un minut
un singur minut,

până se face noapte.

Cuminecare

Am visat cerul ca o pâine mare, aburindă.
Noi stăteam pe marginea ferestrei
și pândeam foamea apropiindu-se.
Cerul se rumenea, iar păsări galbene fâlfâiau
pe sub nări, peste buze
întrupând chemările paradisului.
Tot orașul dormea.
Zorii încă nu aveau nici o treabă.
Foamea noastră singură plutea
ca un zmeu între cer și pământ.
Apoi am visat că eu murisem
deși continuam să vorbesc cu tine
în limba oamenilor.
Tu nici nu vei fi băgat de seamă deși

plângeai ca o proastă în hohote.
„Pentru tine am murit, îți șopteam,
numai pentru tine, altfel cum aș fi putut
aduce pâine coaptă din cer?”
Pe urmă s-a luminat ca ziua,
dar ziuă nu era? o pasăre galbenă,
fragedă, aburindă s-a furișat în palmele tale,
iar tu ai început s-o mănânci.
„Pentru tine am murit, numai pentru tine,
altfel cum aș fi putut aduce
pâine coaptă din cer?”
Încă te mai văd cum stăteai mândră
(ori numai vicleană)
pe marginea ferestrei
și mușcai cu poftă din pasărea aceea
nebănuind, desigur, nici o clipă
că mușcai din însuși, cald, sufletul meu.

Cronică paradisiacă

Pe câmp abia ieșit
din scutec
la lumină
se plimbă galeș-galeș
ființa mea deplină,
iar soarele deasupra ei
presară puf
de pașnici miei.
Până târziu, în miez de noapte,
miros a fân și-a pere coapte.

Gustă, iubito, știi că vrei!

Duminică seara

Auzi, pașii focului,
zgârietura ploii,
deloc sângeroasă.

S-a fost născut
iarăși
o melancolie.

Vis cu Dimov

Când te-am visat, Maestre, erai în Herăstrău
mulțime însemnată roia-mprejurul tău.
Se răzgâiau la tine fătuci și puradei,
cinci militari în termen, locotenenți vreo trei
și patru haimanale ieșite-atunci din iad
fumând carpați cu filtru din țigaret nomad.
Eu m-am oprit pe-o bancă ferită, sub un plop
și-ți contemplam chelia prin ochelar miop
gândindu-mă: „Ce bine, a înviat Dimov,
O să citesc rondeluri de-acu' pân'la istov!”
Dar abia prinse gândul a se urni din loc
că brusc țâșni din apă un ditai ceas bondoc
c-un maldăr de inscripții pictate pe cadran
sub inimioare arse de fulger median.

O, Doamne, ce minune! Sub pojghița de pix
un ac cu gămălie bătut o sută fix!
„Ptui, mi-am șoptit în barbă, oi fi orbit cu totul!”
dar ceasul de o sută de ori deschise botul
și-mi arată limbuța pe-un sfert cam ruginită.

Atunci făcui, Maestre, o criză de gastrită!

În zori de zi, când visul s-a fost de mult curmat
ți-am auzit stafia cum ronțăia sub pat,
m-am răsucit cu grijă și-ncet am scos o doagă.
Dar între timp fugise stafia xilofagă.

Mustățile reci ale neantului

Noaptea dorm tun peste mine.
Se acoperă cu pielea mea jupuită
își pun sub cap o bocceluță plină
cu oase de pe când eram copil —
oase fragede, luminoase —
și dorm neîntoarse până la ziuă.
Mi-e și frică să respir,
mi-e și frică să am coșmaruri,
la cea mai neânsemnată mișcare
a brațului sau a piciorului meu
întregul cosmos ar putea sări în aer.
(Vă dați seama ce responsabilitate
apasă pe biata mea făptură
alcătuită din aer și puf?)

Iată de ce am hotărât să mă strămut la Polul Nord măcar
pentru următoarea vară hiperboreană.
Acolo ziua nu sfârșește niciodată
iar somnul e din principiu exclus.
Ceasuri întregi — o eternitate —
nu faci nimic altceva
decât stai și te uiți
la cerul acela spumos,
cum se prelinge ușor-ușor
pe mustățile reci ale neantului.

Elegia omului tânăr

Dacă vine seara, dacă nu mai iubesc
pe nimeni are vreo importanță?
Dacă plouă alcoolic, dacă-mi iubesc
totuși brațele, enooooorm,
până la înfrunzire,
are vreo importanță?
Dacă ninge cu fulgi de plastic,
dacă-mi vine
să mă arunc de la ultimul etaj
fix în brațele tale
are vreo importanță?
Evident că nu, evident că nu,
ma bichette, ma casquette, mon chouchou!

Singurul lucru important pe lumea asta nu-l știe nimeni.
Nimeni.

P.S. (îl putem recunoaște,
mirosi doar prin aceea că
întâmplarea lui răzleață
produce în noi un mic gol și
dacă suntem prea tineri
puțină greață).

Goliardă

E trist și greu fără alcool
e greu și fără poezie,
dar asta se mai poate scrie
când vine frigul de la Pol
tiptil prin noaptea castanie.

Când însă TOTUL este GOL
și urlă cuiele-n sicrie,
când zeii oploșiți în vie
n-au nici un chef să mai învie,
e cât se poate de nasol.
Fără poeți, fără alcool
ducă-s-ar toate pe pustie!

Barbării

Barbarii locuiesc deasupra mea
(în mine-i loc doar pentru cai de rasă!)
oh, cât aş vrea, oh, cât de mult aş vrea
să mă preschimb în bestie sfioasă
şi să mă-nfig în tribul lor mârşav
să muşc din toţi bucată cu bucată
şi să nu las nimic decât un vraf
de linişte barbară congelată.

M-am săturat să mai fiu subiectiv...

De-aș putea intra măcar o secundă
în pielea cuvintelor cu care scriu,
de-aș pătimi cum pătimesc ele,
sărmanele, până ajung să exprime tăcerea,
cu siguranță aș deveni un alt om,
poate chiar poet pe un sfert,
sau pe jumătate!

De-aș putea intra măcar
o secundă în propria-mi piele jupuită
și tăbăcită de hingheri
m-aș lecuși pe veci
de subiectivitate.

Nu deranjați femeia pe care-o port în pântec

Nu deranjați femeia pe care-o port în pântec
nici chiar din întâmplare, vă rog, nu-i treceți pragul,
sfârșitul ar fi tragic, poveste-ar fi cu cântec
v-ar pune la frigare întreg areopagul

de vreți să-i vedeți chipul, lăsați-o să se nască,
nu mă siliți să urlu din gură de balaur
nu mă siliți să umblu după amnar și iască,
să intru-n pielea acră a vreunui rege maur

aveți răbdare? moartea e coaptă și răscoaptă?
la rând va fi femeia. De șapte mii de ani
aștept să se-nfiripe, ca o mandorlă,-n șoaptă,
din propria-i cenușă crescută pe vulcani.

Nu deranjați. E seară. E noapte oarbă. Hoții
încep să dea târcoale statuilor de zei,
de-aceea cu otravă am uns mânerul porții
și-am încuiat chivotul cu douăzeci de chei,

de strajă să rămână doar fiarele cetății,
doar luna cea gravidă să-mi țină de urât,
poate atunci, prieteni, când veți dormi cu toții
voi naște și femeia în care n-ați crezut.

Femeia fără margini și fără început.

Cuprins

<i>Învierea de tinichea</i>	7
<i>Epitaf</i>	9
<i>Doors (O pasăre mi-a ciugulit azi lacrima din pumn era pentru tine, când te vei întoarce)</i>	10
<i>Sângerând cuvinte</i>	15
<i>Epicleză</i>	16
<i>Frumosul cearcăn către care fug</i>	17
<i>Învierea de tinichea</i>	18
<i>Implorare</i>	19
<i>Poem pentru a doua Evă</i>	20
<i>Iertarea de păcate</i>	21
<i>Descânt</i>	22
<i>Inscripție pe un trup nelocuit</i>	23
<i>Melancolia (I)</i>	24
<i>Melancolia (II)</i>	25
<i>Melancolia (III)</i>	26

<i>Melancolia (IV)</i>	27
<i>Prin dimineața fără deșteptări</i>	28
<i>Elegia lui doi</i>	29
<i>Pactul vital</i>	30
<i>cearcăn pentru ochiul frumos al meduzei</i>	31
<i>Colindul lupilor-ursitori</i>	33
<i>Locus refrigerii</i>	35
<i>Mitologice</i>	36
<i>Viziune</i>	37
<i>Însemnare în jurnalul de bord</i>	38
<i>Hingheriudupă Milan Kundera</i>	39
<i>Cearcăn pentru ochiul frumos al meduzei</i>	41
<i>Peisaj cu narcisului C.M.I.</i>	45
<i>apoteozele fiului risipitor</i>	47
<i>Prolog pe pământ</i>	49
<i>Scrisoarea I. Implorarea</i>	50
<i>Cantilenă</i>	51
<i>Scrisoarea a III-a. Poemul</i>	52
<i>Scrisoarea a IV-a. Bunica</i>	53
<i>Noapte pe rug (Înălțarea)</i>	54
<i>Naștere și moarte</i>	57
<i>Scrisoarea a II-a. Despre androgin</i>	59
<i>Apoteozele fiului risipitor trei zile și trei nopți umblară peste tot și văzură lucruri minunate, pe care însă nimeni nu le poate scrie altfel decât în parabole</i>	62
<i>Penultima scrisoare. Iertarea</i>	67

<i>Epilog în cer</i>	68
<i>Regele cu o harfă în mâini</i>	69
<i>Epifania</i>	71
<i>Hora tremenda</i>	73
<i>Sufletul dimprejur</i>	75
<i>Aud cum între degete se pârguie nimicul</i>	77
<i>Regele cu o harfă în mâini</i>	79
<i>Foamea de lacrimă</i>	81
<i>Soră iubire</i>	83
<i>Câmpiile Elizee</i>	84
<i>Al doilea Tabor</i>	86
<i>vis cu dimov</i>	87
<i>O pseudo-ars poetica</i>	89
<i>Cântec de leagăn pentru mine</i>	90
<i>Rugăciunii lui Dimitrie Stelaru</i>	92
<i>Cuminecare</i>	94
<i>Cronică paradisiacă</i>	96
<i>Duminică seara</i>	97
<i>Vis cu Dimov</i>	98
<i>Mustățile reci ale neantului</i>	100
<i>Elegia omului tânăr</i>	102
<i>Goliardă</i>	104
<i>Barbării</i>	105
<i>M-am săturat să mai fiu subiectiv...</i>	106
<i>Nu deranjați femeia pe care-o port în pântec</i>	107